

Beretn. ang. De Forenede Nationers 15. plenarforsamling.

i forbindelse med gennemførelsen af sikkerhedsrådets resolutioner. Om Alger udtalte han, at Jugoslavien støttede den provisoriske algerske regerings forslag om en af FN kontrolleret folkeafstemning i Alger. Endvidere betegnede han den sydafrikanske regerings raceadskillellespolitik som et særligt aspekt af den tendens, som gik imod den historiske udvikling på det afrikanske kontinent. Mangelen på politisk og økonomisk stabilitet hidrørte fra visse landes og områders økonomiske svaghed og afhængighed, og da der undertiden til bistandsydelse var knyttet politiske og økonomiske betingelser, var det klart, at det ville være bedst først og fremmest at kanalisere sådanne bistandsydelse gennem FN. Jugoslavien var rede til at give afkald på en betydelig del af den hjælp, som det hidtil havde fået gennem FN's tekniske bistandsprogram til fordel for de nye afrikanske lande.

Under sin omtale af de underudviklede landes problemer nævnte præsidenten Cuba som et eksempel på, hvorledes forsøg på at sinke de mindre udviklede landes industrialisering og erhvervsmæssige udbygning førte til politiske konflikter, og udtalte i denne forbindelse, at det ikke kunne betragtes som en normal situation, at mange latinamerikanske landes produkter er underkastet den „såkaldte frie efterspørgsel“ på verdensmarkedet.

Præsident Tito mindede om, at Jugoslavien havde givet tilslutning til det sovjetiske nedrustningsforslag af 18. september 1959 og senere sovjetiske forslag. Specielt med hensyn til nedrustningskontrol erklærede han, at krav om vidtgående kontrolforanstaltninger var ensbetydende med at modsætte sig nedrustning.

Han henviste til de afbrudte nedrustningsforhandlinger i Genève og fremsatte forslag om oprettelsen af et forhandlingsorgan, som skulle sammensættes på en bredere basis end timagtskommissionen og i højere grad give udtryk for den nuværende politiske struktur i verden og for princippet om geografisk repræsentation.

Den japanske udenrigsminister *Zentaro Kosaka* fremsatte bl. a. nogle økonomiske betragtninger. For de i økonomisk henseende udviklede lande i verden, sagde han, var målet for den økonomiske politik indtil for

nylig at opnå fuld beskæftigelse. Nu var de gået et skridt videre. Deres nye mål var at opretholde den økonomiske vækst uden inflation. Det var nødvendigt, at disse lande anlagde deres politik på et bredt grundlag og havde verdensøkonomiens udvikling som helhed for øje, samt at de udviklede et positivt samarbejde med unge nationer under udvikling, for det forekom ikke sjældent, at de i forholdet til mindre udviklede lande tog deres tilflugt til beskyttelsesforanstaltninger for deres mindre effektive hjemmeindustrier under påskud af at ville forhindre en oversvømmelse med billige udenlandske artikler.

Den økonomiske integration på regional basis fortjente særlig opmærksomhed; så længe et regionalt arrangement var ledet af en udadrettet politisk tankegang, kunne det i sin konsekvens bidrage til en udvikling af verdenshandelen, men man måtte befrygte, at det komplementære forhold mellem økonomisk fremskredne lande og udviklingslandene kunne blive overset, eller at den regionale tilbøjelighed til at se indad ville blive manifesteret navnlig under depressioner. Udenrigsminister *Kosaka* rejste til slut spørgsmålet om en undersøgelse af problemet om en mere effektiv udnyttelse af befolkningsressourcerne i verden, idet han henviste til den alvorlige økonomiske og sociale virkning af befolkningsforøgelsen.

Den ghanesiske præsident *Kwame Nkrumah* erklærede, at han anså FN for den eneste organisation, hvorpå menneskeheden kunne basere sine forhåbninger til fremtiden, og tilføjede, at så længe blot en eneste fodsbred afrikansk jord var under fremmed herredømme, ville der ikke være fred i verden. Kolonibesiddelse var i dag uforenelig med medlemskab af FN, som burde opfordre alle magter, der har afrikanske kolonier, til at give disse deres frihed.

Han gjorde sig til talsmand for, at Afrika — samt Mellemøsten og Asien — får en permanent plads i sikkerhedsrådet, når FN-pagten måtte blive revideret.

Under omtale af den senere tids udvikling i Congo kritiserede han den fortsatte belgiske indflydelse. Begivenhederne i Congo havde bekræftet hans advarsler mod „neo-kolonialismen“, hvorunder kolonimagten, samtidig med at den formelt gav kolonien